

"Хай мирно сплять собі мерці;
Нам піклуватися живими!" —
Так ти казав, та речі ці
Остались краще б хвильовими!

Безрадість людського життя
В нас одбере до краю сили,
І от з душі спливе чуття —
В сльозах припасти до могили.

Бо на гробах людей святих,
Що твердо гинули від ката,
Шукає кожен з нас утіх,
Любові учиться до брата.

Що наша дійсність? Ревіт гріз,
Невтихомирне пекло смаги...
Багацько ллється в світі сліз.
Та дуже мало щось розваги!

Одну відряду нам дають
Гіркі конання рабських станів:
Зародком ліпшого стають
Ті скорби горя та кайданів.

Насунуть дні: все згине, все
Приглухне в лоні, крім розпуки...
Що ж наші сили піднесе,
Запинить нам дошкульні муки?

То — світла думка про мерців,
Про те, як гибли певні браття...
Вона знов викличе борців,
До бою знов натхне завзяття!

Шануймо ж пам'ятки оті;
Хай про минуле грають струни!
Немає величі в житті,
Так є зате величні труни!